

Marko Tušek

OPAZOVANJE

28. 3.–26. 4. 2025

artKIT

Marko Tušek gradi in ustvarja umetniška dela, ki so odvrгла platno kot nosilec slike in se razvila v trodimenzionalno ploskovno blaginjo slikarskega telesa. Pogled nas popelje v prostorske zlate sledi, pri čemer nas telesa slik nagovarjajo s svojo vizualno življenjsko silo, estetsko jakostjo raznoterih reliefnih lepot in stilne kompozicijske barvitosti elementov. Telo slike je glavni gradnik konkretne trodimenzionalne pojavnosti slike. Iz nekdanjega dvodimenzionalnega platna se telo slike močno konstrukcijsko razgiba in razplasti v več nivojev. Umetnik se giblje okoli vprašanj, kot sta »Kaj je danes slika?« in »Kaj je sodobna slika?«. Skozi raziskovanje temeljnih in mejnih vprašanj počasi in postopoma skozi čas razvija svojo umetnost in slikarska telesa, ki dajejo odgovore ob vstopu v vizualno notranjost slike.

Umetnost nas nagovarja v sorazmerju z njeno umetniško močjo, sporočilnostjo in ustvarjeno življenjsko silo. Nahajamo se v avtohtonem vizualnem prostoru, kjer se Tuškovo slikarstvo izraža in biva. Prav tako njegova telesa slik žarčijo intenziteto vizualne subtilne prepričljivosti in zamika v prostorsko ganjenost. Dela so prostorsko živa in utripajo vase. Pogled gleda v resničnost trodimenzionalnosti, kjer ni prostora za iluzorni pogled dvodimenzionalne slikovne osnove. Z najdenimi predmeti umetnik slika, gradi, ustvarja in umešča sliko v novonastali prostor vidnega. Trodimenzionalno ročno slikarstvo s svojimi gradniki umetniških del tako vstopa bivajoče v vizualni prostor naše zaznave.

Oči še kar naprej iščejo oprijem v okvirju, a kaj kmalu se opusti in razpusti namen oprijema okvirja, kot tudi samega fizičnega okvirja – osnovnega nosilca slike. Pogled se hitro znajde znotraj novih struktur in definicij telesa slike. Te bivajo prostorsko, delujejo trodimenzionalno, posegajo v samo vizualno prostorskost, kjer biva njihovo jedro in kjer Tuškov slikarski jezik živi in domuje.

V procesu doživljanja in postavitve predmetov v vzpostavljeni prostorski harmoniji se nahaja lepota. V razmerju izbranih materialov se ustvarjena prostorska estetika dopolnjuje z barvo in reliefno površino. Prišepetavanje prostorske estetike razodeva lepoto gradnikov, njihove vzajemnosti, kompozicijske postavitve in strukture, slikovnih nanosov in barve. Del barve je tvorjen iz barvnih nanosov, medtem ko drugi del barve izhaja iz reliefa uporabljenih materialov, ki so fizični barvni gradniki telesne slike. Pojavne ravni, ploskve in površine, sence in koti, stičišča in premice, konture in odprtine, stene in daljice se dvigajo in prehajajo ter telesno posegajo in bivajo v trodimenzionalnem prostoru. Prelomnosti znotraj površin telesa, njihovih barv in struktur prehajajo preudarno, složno in naravno, in sicer kot zlitje doslednih in čuječih tokov, ki zaznavajo drug drugega in sobivajo v celovitosti. Celostna kompozicija estetike deluje markantno osupljivo in unikatno. Umetniški kreator estetsko prostorskih teles znotraj svojih umetniških del spaja stvarnost in jo v trodimenzionalnosti oblikuje v avtohtono prostorsko umetnino. Doprinaša k razširjeni percepciji vizualnih struktur in prostorske zaznave, kot tudi razširja perspektivo vidnega ter nagovarja – soustvarja tokove kolektivnega polja in čutno-prostorskega vizualnega izkustva.

Marko Tušek
OPAZOVANJE
28. 3.–26. 4. 2025

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
Odpiralni čas: od torika do petka od 15. do 19. ure, v soboto od 10. do 13. ure

Nemara leži najbolj zgoščeni pomen umetniških del v njihovem jedru vizualne prostorski, kjer nastaja intenca, neulovljiva, a hkrati vabljiva, vzpostavlja in vizualno delujoče vzdržuje in artikulira. Vizualna notranjost slike vabi v prostorsko blaginjo slikarskega polja, ki skorajda levitira v prostoru. Telo slike kliče k bližje pozornemu ogledu in vpogledu, kjer se razodeva avtohtona prostorska lepota in se pojavlja poizkus nove definicije slike. Slike nam podajajo svobodo pogleda v novi avtohtoni prostor, kjer iz dvodimenzionalnega pogleda preklapljammo naš vizualni čut na trodimenzionalnost v zaznavi in prostoru.

V ustvarjalnem procesu umetnik deluje in izhaja iz telesa in ne iz racionalnega razmišljanja. Iz telesa izhaja projekcija zavedanja telesa, ki ni ločena na telo in duha, ampak na celoto, ki se uteleša v slikarstvu. »Nekje v podstati povsem nedotaknjeno teče nek povsem od mojih namenov in racia ločen tok, ki sem ga zaznal kot mnogo močnejšega, vitalnejšega in vseobsežnega,« pravi umetnik. Prav tako psihični avtomatizem narekuje, da brez nadzora sledi nezavednemu, instinktivnemu toku in kjer sta lastna volja in racionalni um v zamaknjenosti in ozadju. V ospredju je telo, ki se prepušča gibu, instinktu, kreaciji in delovanju in je hkrati spojeno s kolektivno zavestjo, iz katerih tokov se črpa bodisi inspiracija ali instinktivno vodilo telesa.

Telo slike, ki biva v zunanem svetu, je obogateno in prepojeno z umetnikovo notranjostjo. Tuškova dela so ustvarjena iz zunanjega okolja in materialnih najdb, kjer skozi psihični avtomatizem – skozi telo ustvari samostojno telo slike in ga postavi v trodimenzionalni prostor. Slika samostojno biva in nosi v lastni ustvarjeni notranjosti svoje jedro in plemenitost. Rokovanje z materijo vzpostavlja stik in hkrati informacijsko polje, iz katerega lahko telo – skozi čut dotika, črpa in, prav tako kot meni umetnik, je temelj hitrega napredovanja našega mišljenja. Vizija umetnika transformira prostorska polja, med katerimi umetnik z lahkoto prehaja in se medtokovno povezuje ter prepleta s kolektivno zavestjo danega prostora, materije in časa.

Sled telesa domuje v gesti. Telo deluje kot posrednik med svetom in subjektom/objektom stvaritve. Skozi telo vstopajo izkustva vidnega, barva, svetloba, površje, struktura, forma, oblika, izkustvo dinamike ali statike, gibanja, mirovanja. Skozi telo vstopa zunanji svet kot celostna paleta senzoričnih in fizično čutnih zaznav v nas. Telo je tisto, ki generira, deluje, nam daje vidne prizore, oživlja senzorično lepote in estetike zaznav in nam pomaga kreirati našo notranjost, ki jo vzpostavimo s pomočjo telesa v zunanji svet. Človeško telo je eno izmed najnaprednejših in sofisticiranih ustrojev sveta, ki ga je ustvarila narava, a ga na žalost človeštvo skozi stoletja močno zlorablja in zapostavlja. Morda je čas, da se kot posamezniki zazremo vase, tako kot Tuškova umetniška dela utripajo navznoter in se poganjajo iz svojega jedra.

– Nina Šardi

BIOGRAFIJA

Spletna stran

Marko Tušek je bil rojen 23. avgusta 1964 v Kranju. Odraščal je ob očetu slikarju, obiskoval je Srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani in nato nadaljeval in dokončal študij na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je leta 1988 diplomiral. Nato je dve leti obiskoval podiplomski študij pri prof. Metki Krašovec, vendar ga ni končal.

Njegova dela so vključena v zbirke Moderne galerije, IFC Washington, Gorenjskega muzeja itd. in v razne zasebne zbirke. Med drugim je bil vključen v pregledno razstavo *Razširjeni prostori umetnosti. Slovenska umetnost 1985–1995* v Moderni galeriji, pregledno razstavo slik – objektov v slovenski umetnosti *Preseženi slikovni okvir 1962–2004* v Bežigradski galeriji 2, na festival *Art Stays 2017* v Tovarni umetnosti, na skupinsko razstavo *Struktura iluzije* v Galeriji mesta Ptuj.

O njegovem delu so pisali in ga v svoje izbore vključevali Igor Zabel, Lilijana Stepančič, Lev Menaše, Tomislav Vignjevič, Sarival Sosič, Nina Jeza, Tomaž Brejc, Aleksander Bassin, Damir Globočnik, Silvester Plotajs Sicoe, Anamarija Stibilj Šajn, Miloš Bašin in Doroteja Kotnik.